

JÓZSEFVÁROSI HARANGSZÓ

2016. július 24.

A hét szentje: SZENT JAKAB apostol

Betszaidában született. Az Egyház hagyományában az "idősebb" nevet kapta, hogy megkülönböztessék a Szent Fülöppel együtt ünnepelt "fiatalabb" Jakabtól, az "Úr testvérétől". Zebedeus és Szalome fia, Szent János evangelista bátyja.

Apja mesterségét örökölve halász volt. A 28. év tavaszán Jézus a Genezáreti tó partján járva kezdte egyenként meghívni apostolait. Simon Péter és János mellett ő a harmadik, akinek az Úr különleges feladatot szánt. Simon a szikla, János a szeretett tanítvány, Jakab az első vértanú az apostolok közül. Ezért kiváltságos helyzetekben - a színeváltozáskor, Jairus leányának feltámasztásakor és a Getszemáni kertben - csak hármukat vitte.

Jakab egyébként robbanékony természetű volt.

Az Evangéliumból azt is tudjuk, hogy Jakab milyen odaadással várta Isten országát.

Jakabban jó talajba hullottak az Úr e szavai. Mestere halála után ő lett a jeruzsálemi egyház feje, s mint ilyen valóban ivott az Úr kelyhéből: amikor Heródes Agrippa király 41--42-ben az egyházra támadt, elsőként Jakabot ölette meg karddal. Ő lett az első vértanú az apostolok között.

KEDVES KARITÁSZ TAGOK!

Szeretnélek benneteket tájékoztatni a Karitászi Központ nyári dolgairól. Fontos hírek:

1. Kérem, hogy minél előbb jelentkezzen az aki szeretné a plébániánkat képviselni a Szent Jobb körmeneten (aug. 20.)

2. Beiskolázási támogatással kapcsolatban csak 7 gyermeknek tudunk kérni támogatást. Ha a környezetekben él olyan rászoruló személy, akinek nagy segítséget jelentene az 5000 Ft, akkor jelezzétek! Kevés idő van rá, mert a családnak igazolásokat kell beszerezniük. A kitöltendő nyomtatványokat a 7 kiválasztott gyermek szüleinek adjuk át, előre semmit ne adjatok oda!

3. Béres cseppet még 3-rom személynek tudunk adni. Ehhez is kérem a javaslatokat! Természetesen figyelembe vesszük az általunk segített Kliensek állapotát is.

Ha szükséges, összehozunk egy júliusi találkozást.

Isten áldjon Benneteket! Hűvösebb nyarat kívánok!

Varga Éva

KEDVES MINDENKI!

Antal Atyával összeültünk és kicsit ötletelgettünk arról milyen együttműködés jöhetne létre közöttünk. Egy program ötlete körvonalazódott ki majdnem teljesen. Antal Atya felvett egy olyan gondolatot, hogy tarthatnánk "Kávéházi Esték" címen beszélgetéseket. Paraméterei: idő 18:00 - zárásig, rendszeresség havonta, és NEM zártkörű!

Első vendégként szeretnénk meghívni Dragonits Mártát, akivel az Arc Sacra hét keretein belül beszélgetne az Atya egy kiválasztott témáról. 09.21 - 18:00 órákor ha van erre mód akkor szívesen megtartanánk, aktuális lenne a hét miatt és nagyon reméljük, hogy más programba nem ütközne.

Utána szeretnénk meghívni Till Attilát, Horváth Szilviát az Új Akropolisz Főiskoláról, Vecsei Miklóst, Vadas Máriát és Hobót. Nem tudjuk sikerül-e őket meginvitálni vagy sem, csak ilyen és hasonló nevek forognak a fejünkben. Mindig egyeztetnénk arról ki lenne a következő vendég és mi a téma, hogy azt a facebook oldalunkon és esetleg a templomban is tudjuk hirdetni.

Megkérdeztük az Atyát, hogy kisebb esküvők vagy keresztelők megtartásáról lehetne-e szó.

Különböző programok, melyeket megemlégtünk:

- Tiszta szívvel - filmvetítés

- Fazekas Gimnázium: kötelező szociális terepgyakorlat

- Óbudai Egyetemhez kapunk kontaktot, az érzékenyítő műhely kapcsán is megkereshetnénk őket többek között. Talán kiraknák a kávézó plakátját is.

- Kemény Játék - filmvetítés

- A templomban három kör létezik most, akikkel felvehetnénk a kapcsolatot, augusztus elején írok a helyi vezetőknek programokkal kapcsolatban. (Regnum, cserkészek, Új hang)

Tehát, első körben a Kávéházi Estéről kellene értekeznünk hogy megvalósulhatna-e! Köszönöm szépen:

Bartha Ágnes, Nem Adom Fel Alapítvány Támogató Szolgálat

HÍVOM A CSALÁDOKAT - 2016 JÚLIUSÁBAN

Hívom a családokat, házaspárokat, jegyeseket és szerelmeseiket, a családokat szerető szerzetes- és paptestvéreket, és mindenkit, aki a család és az élet mellett áll!

Amikor a tudományos ülészekon a következő előadóra került sor, az ülést vezető professzor így mutatta be őt: „kiváló, rendkívül tehetséges fiatal kolléga, példás apa és férj, feleségével négy gyermeket nevelnek, köztük egy halmozottan fogyatékosat, akinek a megszületése – minden várakozás ellenére – nem rontotta meg házasságukat”. Előadását elkezdve szerényen kiegészítve a bemutatást megjegyezte, hogy ő maga középiskolába Szingapúrban járt, apja ott teljesített ugyanis szolgálatot, majd egyetemre Budapesten járt, doktori fokozatot viszont ösztöndíjasként Oxfordban szerzett; most pedig ebben a kutatóintézetben dolgozik. Az előadásnak nagy sikere volt. Közvetlen munkatársai gratuláltak, de furcsának tartották, hogy a prof bemutatását ki merészelte egészíteni. Talán mégsem egyedül az jellemez engem -válaszolta-, hogy van egy fogyatékos kisfiam.

A világhoz való viszonyunk emberi identitásunk lényegi része. Születésünk helye és körülményei döntő befolyással vannak ránk, fokozatosan kialakuló kapcsolatrendszerünk meghatározza helyünket a társadalomban. Nem mi választjuk meg, hogy hol és mikor és milyen családba születünk bele, de ha megértjük, hogy létezésünk minden apró részletét is a Teremtő irántunk érzett feltétel nélküli és határtalan szeretete határozta meg, akkor nemcsak megváltoztathatatlan ténynek fogadjuk el szülőhelyünket, szüleinket és rokonainkat, hanem ebben látjuk harmonikus egyéniségünk alapjait is. A néprajz tanúsága szerint a földön minden nép minden egyes embernek nevet ad. A név szorososan hozzátartozik az emberhez. Aki a nevét elárulja valakinek, mintegy leleplezi, kiszolgáltatja magát; most már hívható, felszólítható, de el is utasítható. Akit nem tudunk néven szólítani, az számunkra nem önálló személy, csak egy a tömegből, akivel így személyes kapcsolatot sem tudunk teremteni. Nevünk önazonosságunk szempontjából is fontos tényező, mert nevünk alapján egész életünk folyamán, sőt még azon túl is azonosíthatók vagyunk. Vannak azonban olyanok is, akik valamiért nem tudnak, vagy nem akarnak nevükkel azonosságot vállalni, ezért megváltoztatják nevüket. Művészek szoktak művésznéven szerepelni, kisebbségi népcsoporthoz tartozók a többséghez való csatlakozásuk miatt a többségi nyelvnek megfelelő új nevet választhatnak, van, aki valamiért „új életet” akar kezdeni, ezért megváltoztatja nevét.

Beszélgétek meg családi, baráti, rokoni körben, hogy tudtok-e örülni ama környezetnek, amelybe beleszülettek? Mit változtatnátok meg, ha rajtatok állna? Szeretitek-e neveteket? Teréz anya írta, hogy oly nyomorultakon is segített, akiknek neve sem volt. Hogyan tudnátok ti ilyenekkel kapcsolatba lépni?

Vannak azonban személyiségünknek olyan vonásai, amelyek kialakulását magunk is befolyásolhatjuk. Ma általában az ember szabadon választja életpályáját, azt szoktuk mondani, hogy ez egy életre szóló döntés. A jó orvos például nemcsak megtanulja a szakmáját, hanem testestül-lelkestül orvosná válik, azaz azonosul választott életpályájával, azt hivatásának érzi. Senki sem születik férjnek, vagy feleségnek, házastársát mindenki maga

választja. Az új család megalapítása, az anyai és apai hivatás tudatos vállalása az identitás átalakulásával jár. Házasságkötéskor a feleségnek gyakran a neve is megváltozik.

„Az emberi egyén Isten képmása, azaz személyi méltósága van, tehát nem valami, hanem valaki. Képes arra, hogy megismerje és birtokolja önmagát, hogy szabadon átadja magát és közösségre lépjen más személyekkel. A kegyelem révén arra nyert meghívást, hogy szövetségre lépjen saját Teremtőjével, és hogy megadja Neki a hit és a szeretet választát, s ezt senki más nem képes megadni helyette.”(KEK 357)

Nehéz helyzetbe kerül az ember, ha önmagának és a természetnek tökéletes autonóm egzisztenciát tulajdonít. Az ember és a dolgok minden transzcendens vonatkozás nélküli szemlélete a teremtés gondolatának elvetése, Isten és a világ közötti kapcsolat tagadása. Ezzel meginog az ember identitásának alapja, hogy ti. része a teremtett világnak és idegennek kezdi érezni magát a világban. Az emberi teremtmény az Istennel való párbeszédben talál rá a maga identitására, ebből a párbeszédből nyer késztevést és szabályokat arra, hogy a maga és a világ jövőjét megtervezze, hogy gondozza azt a kertet, amelyet Isten neki adott, „hogyművelje és őrizze”. (Ter 2,15) A bűn sem vet véget ennek a feladatnak, csak szenvedéssel és fájdalommal terheli meg.

Mondjatok példákat ismerőseitek köréből olyanokra, akik ugyan hátrányos helyzetből indultak, de szorgalommal, kitartással sikerült felemelkedniük. Mi volt a titkuk?

Szilárd és egyértelmű identitása annak van, akinek külső élete összhangban van bensőjével, akinek minden cselekedete és magatartása megegyezik belső meggyőződésével, a hite szerinti helyes erkölcsi értékrenddel.

Előfordul, hogy valaki úgy érzi, konfliktusba kerül saját identitásával, ugyanis hivatásaként kezeli munkáját, emiatt nem tud teljesen eleget tenni azoknak a köteleességeknek, amelyeket a családi hivatása ró rá. A gazdaság világában ugyan sokszor próbálnak segíteni különböző munkahelyi szabályzásokat bevezetve, ezek azonban hátrányos diszkrimináció veszélyével járnak, azaz újabb konfliktusok forrásai. Ezekben az esetekben valószínűleg annyi érdek ütközik, hogy nehezen képzelhető el egy minden érintett számára megfelelő megoldás. Szerencsés helyzetben vannak azonban azok a házaspárok, akik elmondhatják magukról, „ketten vagyunk hármásban”. Náluk ugyanis adva van a lehetőség, hogy mindketten Istennel való párbeszédben találjanak rá a maguk igaz identitására, hivatásukra.

Hogyan tudjátok gyerekeiteket identitásuk kialakításában segíteni?

Nehogy valaki azt higgye – folytatta a fiatal kutató –, hogy szégyellem a fogyatékos gyerekeimet, vagy nem szeretnék róla beszélni. Biztos, hogy mindannyiunkon, feleségemet és gyerekeinket is beleértve, sokat változtatott az ő megérkezése a családba, másképp látjuk most a világot, az életet, tisztult az értékrendünk. Hálás vagyok ezért Istennek, és tudom, hogy nem büntetett, hanem megajándékozott. Sokkal gazdagabbak lettünk. Mint ahogy hálás vagyok azért a sok nagyszerű lehetőségért, amit eddigi életemben kaptam. Nem volt mindig könnyű, például Szinapúrbán gimnáziumba járni, de olyan ismeretekre és tapasztalatokra tehettem szert, amelyekkel gazdagodhattam, amelyek nélkül nem lennék az, aki vagyok. Erre akartam célozni akkor, amikor bemutatásomat kiegészítettem.

*Bíró László MKPK családreferens püspöke,
Magyar Katolikus Családegyesület elnöke*